

ŠKOLA V PŘÍRODĚ MŠ Dr. Joklíka

. OSVĚTIMANY - Penzion Malovaný

2.6. - 6.6.2014

„V LESE NA PASECE...“

Anotace: Škola v přírodě, zaměřená na ekologii, rozvoj fyzické i psychické zdatnosti dětí a historii naší země.

Klíčové kompetence:

1. Předškolní vzdělávání -> Činnostní a občanské kompetence -> spoluvytváří pravidla společného soužití mezi vrstevníky, rozumí jejich smyslu a chápe potřebu je zachovávat
2. Předškolní vzdělávání -> Sociální a personální kompetence -> napodobuje modely prosociálního chování a mezilidských vztahů, které nachází ve svém okolí
3. Předškolní vzdělávání -> Kompetence k učení -> klade otázky a hledá na ně odpovědi, aktivně si všímá, co se kolem něho děje; chce porozumět věcem, jevům a dějům, které kolem sebe vidí; poznává, že se může mnohému naučit, raduje se z toho, co samo dokázalo a zvládlo

Očekávaný výstup:

1. předškolní vzdělávání -> Dítě a jeho tělo -> zvládnout sebeobsluhu, uplatňovat základní kulturně hygienické a zdravotně preventivní návyky (starat se o osobní hygienu, přijímat stravu a tekutinu, umět stolovat, postarat se o sebe a své osobní věci, oblékat se, svlékat, obouvat apod.)
2. předškolní vzdělávání -> Dítě a jeho psychika -> Sebepojetí, city, vůle -> odloučit se na určitou dobu od rodičů a blízkých, být aktivní i bez jejich opory
3. předškolní vzdělávání -> Dítě a svět -> mít povědomí o významu životního prostředí (přírody i společnosti) pro člověka, uvědomovat si, že způsobem, jakým se dítě i ostatní v jeho okolí chovají, ovlivňují vlastní zdraví i životní prostředí

Mezioborové přesahy a vazby:

Nejsou přiřazeny žádné mezioborové přesahy.

Průřezová témata:

Nejsou přiřazena žádná průřezová témata.

Organizace řízení učební činnosti:

Skupinová, individuální

Organizace prostorová:

Učebna v přírodě. Vycházka do přírodního prostředí.

Klíčová slova: pohybové aktivity, historie, ekologie

Charakteristika školy v přírodě

Zaměření na tělesnou a enviromentální oblast. Pokládání základů ekologického citění a povědomí dětí, posilování zdraví, a to jak po stránce tělesné (zvýšená aktivita dětí při pobytu na čerstvém vzduchu, otužování, slunění apod.), tak po stránce psychické (poznávání a posilování sebevědomí a sebeuvědomění sama sebe, podpora samostatnosti).

Při tomto pobytu jsou hravou formou zopakovány poznatky, znalosti a dovednosti, které si děti v průběhu roku osvojovaly, je vždy přihlédnuto k věkovým zvláštnostem dětí. Velkým pozitivem školy v přírodě je navázání velmi úzkých a pro děti stimulujících vztahů, upevnění již vzniklých přátelství, jak mezi dětmi samotnými, tak mezi dětmi a učitelkami.

Záměry

- podporujeme dětskou radost z pohybových aktivit na čerstvém vzduchu v horském prostředí
- podporujeme chuť do zdravého soutěžení
- podporujeme sebedůvěru a důvěru ve vlastní schopnosti dítěte
- seznamujeme děti s novými místy a přírodou v naší republice

Dílčí výstupy

- vytvářet si úzké přátelské vztahy mezi vrstevníky i učitelkou
- koordinovat lokomoci a další polohy a pohyby těla
- přiměřenou formou se seznámit s historií naší země
- vytvářet si důvěru ve své schopnosti, posilovat psychiku při odloučení

Spolupráce a zapojení rodičů

Rodiče finančně zajišťují školu v přírodě, pomáhají přípravou masek a cen do soutěží.

Motivační text

Milé děti,

teď se hezky posadíme a já vám budu vyprávět pohádku o tajemném lese. Pozor, pozor, ale není to ledajaká pohádka. Je to pohádka o tajemném, kouzelném lese, kde žila malá lesní zvířátka a pohádkové bytosti. Všichni se měli moc rádi, pomáhali si a kouzelný les společně ochraňovali. Ale začneme pěkně od začátku. V jednom městečku, které se jmenuje Kyjov, žily úžasné a moc šikovné děti, které si spolu vyjely do pohádkového lesa. Moc se těšily do velkého lesního domu, jmenoval se Malovaný a který byl v hlubokém borovém lese, plném pohádkových bytostí. Žili zde malí skřítkové, ve svém městečku Skřítečkově, a také luční víly, které se staraly o lesní zvířátka. Všichni se měli moc rádi a pomáhali si. Až jednou, kde se vzala, tu se vzala, nastěhovala se do kouzelného lesa zlá víla Bornice. Ta všechny obyvatele lesa moc a moc trápila. Představte si, že třeba strčila luční vílu Malvínku do rybníka a ta měla pak velikánkou rýmu. Také nebyla hodná na zvířátka. Pořád po nich házela šišky a snědla jim všechny jahůdky, které v lese dozrály. A skřítkům? Ani se neptejte! Pořád a pořád jim ve Skřítečkově bourala jejich domečky, šlapala v zahrádkách po květinách a zelenině. Když tohle všechno děti viděly, rozhodly se, že pomohou celému lesu.

*Čáry máry ejchulá,
nebudu jak bambula.
Vilu pěkně vyprášíme,
do pohádky vyrážíme.*

(Autor říkanky © Jelena Darášová)

V tomto okamžiku jsme děti vtáhli do pohádky a nyní postupně plníme naše cíle a záměry stanovené v projektu. Reagujeme na přání a nápady dětí a vkládáme je do činností a aktivit během pobytu.

Pohádky, pověsti a historické události, které dětem předkládáme

Pověst o hoře v Osvětimanech

Pověst o hoře sv.Klimenta

O dvou sestrách na Cimburku

Zbojníci pod Bradlem

O Kozlu

O Kazatelně

- *přiměřeně věku dětem zprostředkujeme historická fakta*

PLÁN PRÁCE

Nabízené činnosti	Dílčí cíle v činnostech	Aktivity	Námět a motivace
Pohybové hry a činnosti	Podporujeme u dětí rozvoj hrubé motoriky, reakci na smluvený signál.	Chůze do svahu a ze svahu, přelézání a podlézání přírodních překážek, chůze s vyhýbáním	Průzkumná cesta do kouzelného lesa. Děti hledají pohádkové lesní kamarády.
Jazykové aktivity, pohybové hry a činnosti	Vedeme s dětmi rozhovory o správném chování v prostředí, se kterým se seznamují, dbáme na rozvoj koordinace pohybu.	Hry na dětském přírodním hřišti – přelézání, podlézání, přeskoky, lezení, klouzání	Jak se děti správně chovají v lesním domě, v jeho okolí, kam smí a kam ne, na co si musí dávat pozor. Děti budují své koutky.
Kognitivní činnosti a řečové aktivity	Při pozorování lesního prostředí hledáme odpovědi týkající se otázek ochrany životního prostředí a ochrany živočichů.	Pozorování ptačích hnízd, lesních mravenišť, lesních bylin	Zlá víla Bornice chodí po lese a škodí přírodě, děti napravují, co provedla.
Literární a poslechové činnosti	Podporujeme procvičování soustředění po určitý časový úsek.	Poslech pohádek, pohádky na dobrou noc	Pohádkovniček – Pohádky o lesu a jeho obyvatelích
Sluchové hry	Objevujeme a poznáváme zvuky v lese, na louce, po ránu a navečer.	Poslech zvuků v přírodě a jejich napodobování – šumění lesa, zvuky zvířat a ptáků, bzučení hmyzu apod.	Děti poslouchají a poznávají své lesní kamarády a odpovídají jim jejich řečí. DH Jaké zvířátko nebo ptáčka poznáte?
Sociální hry	Podporujeme a rozvíjíme paměťové schopnosti a dovednosti dětí.	Zopakujeme s dětmi jejich jména, příjmení a název chaty, na které chatě jsme ubytovaní.	Pohádkový lesní domeček

Prožitkové hry	Rozvíjíme v dětech povědomí o historii kolem nás, sledujeme rozdíly mezi minulostí a současností.	Chůze do schodů a ze schodů v přírodním prostředí, pozorování okolní krajiny	Výlet do okolí
Tematicky zaměřené hry	Podporujeme u dětí samostatnost při rozvíjení her v přírodě na téma zvolené dětmi	Hry s přírodním materiálem v lese či na louce, pozorování živé fauny a flóry	Sluneční palouk, hry dle vlastní volby dětí
Hry s vodou	Rozvíjíme a upevňujeme v praktické činnosti poznatky o rozdílech vodních toků, jak se liší, jaký je v nich život	Pozorování rybníka, koupání v bazéně	Děti na Slunečním palouku zachraňují vílu Malvítku, kterou začarovala víla Bornice
Smyslové hry	Rozvíjíme pozorovací schopnosti a dovednosti dětí rozvoj zrakové paměti	Procházka do lesa, pozorování předmětů v lese, zapamatování si, co do lesa nepatří.	Co nepatří do pohádkového lesa a co tam víla Bornice odhodila.
Hudební a pěvecké hry a činnosti	Podporujeme rozvoj intonačních dovedností, odbouráváme zábrany a stud.	Doprovod varhan, děti zpívají písně dle vlastní volby.	Soutěž „lesní hvězda“
Výtvarné, tvořivé a prožitkové činnosti	Vytváříme s dětmi památníček zážitků ze školy v přírodě technikou kresby.	Kreslení činností a zážitků dětí, na základě vlastní zkušenosti a prožitku	Vytvoření knížky kreseb zážitků ze školy v přírodě
Hudebně- - pohybové hry	Podporujeme v dětech smysl pro pohyb v rytmu hudby a uvědomování si správného držení těla	Chůze v rytmu hudby se vzpřímeným držením těla	Pyžamová módní přehlídka
Diskotéka	Upevňujeme rytmické citění a radost z pohybových aktivit za doprovodu dětských písní.	Dětská taneční hudba, tanec ve skupinách i dvojicích, hry, zábava	Vílí diskotéka
Výtvarné hry a činnosti	Podporujeme odvalu ve výtvarném projevu při kresbě na velkou plochu v přírodě.	Kreslení pohádek na velké zpevněné ploše před chatou – kresba barevnými křídami klacíky v jemném písku	Veselý lesní dům

Soutěže	Podporujeme u dětí chuť do zdravého soutěžení, rozvoj orientačních schopností a dovedností dětí.	Pohybové, poznávací, praktické úkoly, které děti plní podle zadávaných úkolů, pohyb podle značené trasy	Děti hledají poklad, který schovala víla Bornice do Pohádkového lesa
Táborák	Rozvíjíme zodpovědné a opatrné chování při činnostech v přírodním prostředí.	Děti si samostatně opečou buřty, zajistit maximální bezpečnost.	Lesní večeře, opékání buřtů na ohništi u chaty
Oslava	Vytváříme atmosféru radostného očekávání a podporujeme v dětech šťastné pocity (hrdost na své výkony).	Kladné zhodnocení dětského úsilí, zpěv známých písní, rozdání a prohlídka diplomů a cen pro děti	Veselý Pohádkový les
Činnosti k posílení citových vztahů k učitelce	Podporujeme v dětech kladné citové vztahy k ostatním dětem i učitelkám, vytváříme pohodu a dobrou náladu.	Před spaním pohlazení, písnička na usnutí pro každé dítě v postýlce	Ukolébavky pro malé víly

Básně a písně:

K poskokům -

*Hop, hop pes, máme tady les.
A v tom lese máme loučku,
ta je plná malých broučků.
Hop, hop, pes, máme tady les.*

*Hej, hej lesíček,
běžel tudy zajíček
Za zajíčkem srnky,
na modravé trnky.
Hej, hej lesíček,
běžel tudy zajíček.*

*Běžel lesem zajíček,
hopky, hopky.
Utrhl pár kytíček,
hopky hopky.
Počkej na mě zajíčku,
hopky, hopky.
Dej mi jednu kytíčku,
hopky, hopky.*

Pohybová improvizace bez dramatického děje

Pozorování lesních zvířátek

Vypravíme do lesa, ale ne proto, abychom v něm sbírali houby, maliny nebo borůvky, ale abychom se mohli proměňovat ve zvířátka, která tam určitě žijí.

V lese našlapujeme lehce a tiše, abychom nikoho nevyplašili. Když někdo uvidí zvířátko, ukáže ho ostatním (řekne koho a kde vidí), a my se v něj proměníme. Bude-li to srnka, vyzkoušíme, jak se v klidu pase na palouku, jak lehkými a dlouhými skoky umí zmizet, byla-li vyrušena. Bude-li to zajíc, vyzkoušíme, jak i při okusování trávy umí dávat pozor, zda odněkud nehrozí nebezpečí. Také on umí velice rychle utíkat, i když jeho skoky jsou drobnější.

Reflexe: Po návratu na chatu nakreslíme zážitky z lesa.

Říkanka k uvolnění svalového tonusu

Podstata těchto cvičení spočívá ve střídavém uvolňování a napínání svalstva. Měli bychom však velmi dbát na to, aby nedocházelo k přepínání, stejně jako na to, aby mezi jednotlivými cviky bylo zařazeno krátké aktivizující „protřepání“ celého těla.

*Leze, lze brouk, vítr do něj fouk,
zatočil ho dokola, zavolali doktora,
převalil se brouk.*

(lidová)

lezení ve vzporu klečmo,
otáčet se dokola ve vzporu klečmo,
děti se převalí na záda
a rychle třepou rukama
a nohama (brouk se snaží otočit)

Pocit svalového uvolnění můžeme dětem přiblížit například představou písčité pláže, na níž ležíme zcela uvolněni. Sluníčko nás příjemně hřeje a lehký vánek ovívá. Jsou-li děti skutečně uvolněné, zjistíme tak, že jim zespoda v místě kotníků nadzvedneme nohu. Je-li těžká, je svalstvo dostatečně uvolněné.

Svalové napínání a uvolňování různých částí těla:

- kouzelným proutkem proměníme nohy od pasu dolů, až po konečky prstů, v dva pevné, dřevěné špalky – napínáme, uvolníme, protřepeme;
- mimické svalstvo můžeme motivovat například tak, že celý obličej zmuchláme jako novinový papír k jeho středu, kterým je nos.

Babka Holubinka

*Holubinka na paloučku,
schovaná je do kloboučku.
Růžovou má košilku,
možná skončí v košíku.*

*Malý hříbek spinká,
v lese u rybníka.
Budem hledat v tichu
a dáme ho do košíku.*

Babce Holubince víla Bornice vysypala košíček s houbami. Děti jí pomáhají houby najít a společně pak určujeme houby jedlé a jedovaté (podborovák, hříbek, muchomůrka), upozorňujeme děti na nebezpečí při sbírání hub. Nasbírané houby můžeme nakrájet a společně je nasušíme.

Lesní bludiště.

*Bloudí malá bludička,
viděla ji slepička.
Pak ji našel malý brouček,
odvedl ji na palouček.*

*Už nebloudí bludička.
Svítil jako lampička.
Broučkové se radují,
s bludičkou si tancují.*

Víla Bornice chtěla, aby děti v lese zabloudily, a tak vyčarovala v lese veliké bludiště. Musí jim projít a najít správnou cestu ven. Pro děti připravíme v lese ze šišek labyrint a děti tímto labyrintem prochází jednotlivě tak, aby se dítě na začátku a na konci nevidělo (musíme proto využít stromků, keříků, malých skalek).

Závěr:

Hodnocení provádíme průběžně, sledujeme, jak děti hry a činnosti zaujaly a jak se do nich zapojovaly.

POVĚSTI A POHÁDKY Z OKOLÍ OSVĚTIMAN

O pokladu u Osvětiman

V dávných časech chodili po Uhrách dráteníci. Jednou přišli do neznámého města, ve kterém chystali popravu zloděje. Jeho posledním přáním bylo, aby mohl sdělit své tajemství lidem z Moravy. Přihlásil se dráteník, kterému se odsouzený svěřil "Nedaleko Osvětiman, říká se tam tomu u Husí nohy, je kámen, na kterém je vyznačena husí noha. Na tom místě jsem zakopal poklad." Dráteník nemeškal a nejbližší cestou se vydal k Osvětimanům. Navečer přišel k Vrtalům, kteří právě zabíjeli, a protože byl dalekou cestou znaven poprosil je o trochu jídla a pití. Vrtalovi pohostili dráteníka, jak se patří, něco si popili a právě při skleničce kořalky se dráteníkovi pustila pusa na špacír o trochu víc než by se patřilo. A tak svěřil Vrtalům své tajemství o pokladu. Když dráteník unavený usnul, sebrali se hospodář i s pacholkem a spěchali k Husí noze (U Čertovy skály). Zde opravdu vykopali truhlici plnou peněz, se kterou se vrátili domů. Pacholek dostal za odměnu tolik peněz, kolik se mu vešlo do čepice. Ráno se dráteník probudil a vypravil se na určené místo hledat poklad. Když žádný nenašel došlo mu, že asi večer řekl víc věcí než bylo třeba a ve zlosti rodinu Vrtalovu proklel. Od té doby nebylo u Vrtalů klidu. Když přišla půlnoc, začal vát tak silný vítr, že měli strach o střechu. Když hospodyně pekla chleba a dávala ho do pece, vždycky se jí pecen ztratil z lopaty. Potkávala je samá smůla. Nakonec byli tak zoufalí, že zašli na radu na místní faru. Kněz jim poradil, aby peníze dali na dobročinný účel a nebo podělili žebráky. Nakonec se rozhodli, že postaví u Náplavového mlýna kříž a pro větší klid svědomí ještě kapličku sv. Vendelína, která stojí za Osvětimany směrem na Vřesovice dodnes.

O dvou sestřích na Cimburku

Na hradě Cimburku u Koryčan žily dvě sestry Eliška a Jitka z Vartnova. Žily si spokojeně a bohabojně. Nedaleko hradu byl klášter sv. Klimenta. Byl již dávno v sutinách, jen v bídne chatrči žil poustevník, kterému pro rozčuchanou kozí bradku říkali Kozel. Sestry čas od času mnicha navštěvovaly a přinášely mu něco k jídlu. Nedaleko v Osvětimanech žil na dvorci pan Vavřinec a ten velmi rád přicházel k něčemu velmi lacino. Když zjistil, že sestry žijí na Cimburku samy a s nikým se v okolí nestýkají, zmocnil se hradu zbrojenou rukou a sestry uvrhl do žaláře, aby tam hladly zemřely.

Když sestry dlouho mnicha nenavštívily, šel za nimi na Cimburk a chtěl s nimi mluvit. Avšak pan Vavřinec na něj poštvál psy. Starý mnich Kozel se naposledy k hradu obrátil a zahrozil: "Ještě není všem dnům konec! Ty svojí odměny dojdeš, pane!"

Pan Vavřinec se šel po několika dnech podívat do vězení a když zjistil, že obě sestry jsou mrtvé, v duchu si pomyslel: "Konečně jsem pánem na Cimburku." Klíč od vězení hodil do studny, aby se do vězení již nikdo nedostal. Ale potom pan Vavřinec neměl klidné noci. Stále se mu zdálo o umučených sestřích a rozhněvaném mnichovi.

Zanedlouho přiběhl postrašený pacholek, že nedaleko na stráni stojí obrovský kamenný mnich Kozel. Pán rozkázal, aby mnicha rozbili kladivy, ale kladiva od skály beze škody odsakovala. I sám pan Vavřinec popadl železný sochor, ale jakmile jej zvedl nad hlavu, obě ruce mu zchromly. Na pána padla taková hrůza, že prchal do hlubokých lesů, aby ho obrovský kámen nezavalil. Našli ho později utopeného v rybníčku pod Cimburkem.

Tak skončil zlý pan Vavřinec a uloupené zboží mu žádné štěstí nepřineslo. Jen kamenný mnich Kozel stojí před hradem Cimburkem dodnes.

Pověst o hoře u Osvětiman

Na hoře u Osvětiman pobýval v té době řád slovanských mnichů. Zde také pracovali společně oba věrozvěstové téměř pět let. Kázali a psali jazykem slovanským. Po smrti sv. Metoděje z popudu německého biskupa Vichinga rozkázal kníže Svatopluk všechny mnichy z hory Svatoklimentské vyhnat ze země. A tak klášter zůstal na dlouhou dobu opuštěn. Roku 1663 táhl velký vezír Achmed Kriuprili z rozkazu sultána Mohameda IV. s vojskem asi dvě sta tisíc mužů do severních Uher proti císaři Leopoldu I. U Ostrihoma přešel přes Dunaj, dobyl Nové Zámky a Nitru a zpustošil celé Slovensko.

Za této výpravy se Achmed dozvěděl, že celý uherský kraj již po osm set roků odvádí daň "svatoklimentskou" klášteru na Moravě. Velký vezír v duchu již viděl bohatý klášter a dostal chuť na jeho jmění. Vyslal tedy tlupu sestávající se z šesti tisíc jezdců na Moravu, do kraje hradištského a uložil vojsku dobýt klášter, zmocnit se jeho bohatství a přivést je svému pánovi. Vyslání Turci vtrhli na Moravu, hledali klášter a po celém kraji hradištském nemilosrdně řádili.

Na hradě Buchlově se tehdejší hradní pán Hanuš Zikmund z Petřvaldu dozvěděl, že se od uherských hranic blíží ukrutní Turci. Všude, kam přijedou, se vyptávají na bohatý klášter svatoklimentský. Buchlovský pán byl přesvědčen o tom, že až Turci spatří zpustošený klášter, určitě napadnou jeho hrad, jen aby nešli zpět do Uher s prázdnou kapsou. Na hradě se museli na jejich návštěvu připravit.

Opravili ihned hradby, zásobili se potravou a pozvali na Buchlov mnoho okoličného lidu. Zanedlouho pak přišla na hrad zpráva, že se k Buchlovu blíží turecké jezdeckto. Má namířeno na klášter svatoklimentský.

Obyvatelé na Hradištsku se velice divili tomu, proč vojsko táhne na klášter, který už je dávno a dávno v sutinách. I když v pravdě řečeno se mezi lidem vyprávělo, že v zasypaných sklepích posvátného místa je prý ukryt poklad.

Na Buchlově měli všechno připravené k boji s nepřítelem. Však také zvědové přinesli zprávu, že na svatoklimentskou horu přijela tlupa asi sto jezdců, která spatřila zbořenisko, z něhož vyrůstaly křoviny i stromy. Popraskané a již zasypané zdi byly porostlé mechem. Turky ani nenapadlo poklad hledat. Sjeli s kopce a zamířili k Buchlovu.

Objíždí hrad ve větší vzdálenosti a pak dlouho pozorují jeho zdi. Snaží se uhodnout a přesvědčit se, jak je hrad pevný. Zjišťují, že hrad Buchlov je skutečně nedobytný a plně obsazen. Vždyť na rozkaz hradního pána všichni přítomní vystrkují hlavy a zvedají zbraně nad hlavy, aby ukázali svoji sílu nepříteli.

Turci pak odjeli podat zprávu svému veliteli, že z kláštera, ze kterého měli přinést poklad, je zbořenisko a nedaleký hrad že je příliš pevně stavěn a dobře hlídán. Velitel turecké jízdy, rozložené kolem Hradištské, odtáhl pak se svými jezdci zpět do Uher. Neodjížděli však s prázdnou, odváželi hojně zboží a zajatého lidu.

I když Turci odjížděli s nepořízenou z hory Svatoklimentské, lid si nadále vypravoval a snad ještě vypravuje, že na místě kláštera je ukryt poklad nesmírné ceny. Ale hradisko i okolí kláštera bylo již mnohokrát prokopáno, prozkoumáno, ale poklad dosud nebyl nalezen. Povědky byly vydány v roce 1899 a autor dokládá, že se ještě v té době v Uhrách daň svatoklimentská platila, a to ve výši tehdejších 40 krejcarů na hlavu.

O dvou sestřích na Cimburku

Na hradě Cimburku u Koryčan žily dvě sestry Eliška a Jitka z Vartnova. Žily si spokojeně a bohabojně. Nedaleko hradu byl klášter sv. Klimenta. Byl již dávno v sutinách, jen v bídne chatrči žil poustevník, kterému pro rozčuchanou koží bradku říkali Kozel. Sestry čas od času mnicha navštěvovaly a přinášely mu něco k jídlu. Nedaleko v Osvětimanech žil na dvorci pan Vavřinec a ten velmi rád přicházel k něčemu velmi lacino. Když zjistil, že sestry žijí na Cimburku samy a s nikým se v okolí nestýkají, zmocnil se hradu zbrojenou rukou a sestry uvrhl do žaláře, aby tam hlady zemřely.

Když sestry dlouho mnicha nenavštívily, šel za nimi na Cimburk a chtěl s nimi mluvit. Avšak pan Vavřinec na něj poštvál psy. Starý mnich Kozel se naposledy k hradu obrátil a zahrozil: "Ještě není všem dnům konec! Ty svojí odměny dojdeš, pane!"

Pan Vavřinec se šel po několika dnech podívat do vězení a když zjistil, že obě sestry jsou mrtvé, v duchu si pomyslel: "Konečně jsem pánem na Cimburku." Klíč od vězení hodil do studny, aby se do vězení již nikdo nedostal. Ale potom pan Vavřinec neměl klidné noci. Stále se mu zdálo o umučených sestřích a rozhněvaném mnichovi.

Zanedlouho přiběhl postrašený pacholek, že nedaleko na stráni stojí obrovský kamenný mnich Kozel. Pán rozkázal, aby mnicha rozbili kladivy, ale kladiva od skály beze škody odskakovala. I sám pan Vavřinec popadl železný sochor, ale jakmile jej zvedl nad hlavu, obě ruce mu zchromly. Na pána padla taková hrůza, že prchal do hlubokých lesů, aby ho obrovský kámen nezavalil. Našli ho později utopeného v rybníčku pod Cimburkem.

Tak skončil zlý pan Vavřinec a uloupené zboží mu žádné štěstí nepřineslo. Jen kamenný mnich Kozel stojí před hradem Cimburkem dodnes.

Zbojníci pod Bradlem

V osvětimanském polesí, v jeskyni pod horou Bradlo, žila kdysi tlupa zbojníků. Přepadala pocestné, kteří v horách zabloudili, nejrady ale číhali u cest, kudy kramáři a trhovci jezdili na jarmark do Kyjova, Hradiště či Koryčan, ba troufli si i na panstvo, které si zval buchlovský pán k sobě na hrad. Pravda, lidských životů šetřili, ale pobrali, co se dalo. A k tomu všemu si panští myslivci stěžovali, že nejlepší kusy srnčí a jelení zvěře končí na jejich ohništi. Zkrátka, nikdo si nebyl před nimi jistý. A když jednou jedna hraběnka, která byla pozvána na Buchlov na nějakou hostinu, vešla mezi panstvo jenom ve spodničce, protože všechno ostatní jí ti lapkové v horách pobrali, rozhněval se pán a řekl si, že s nimi musí udělat jednou provždy konec. Vydal proto čeledi i lovcům příkaz, aby mu ty zbojníky pochytili a přivedli domů živé nebo mrtvé. Jenomže nikdo nevěděl, kde se ukrývají. Ať se zbrojnoši činili jak mohli, slídili po horách i dolách, a taky po hospodách, kam ti zbojníci prý přicházeli za zábavou, kde nic, tu nic. Ale sotva polevili v ostražitosti, už zase přišla stížnost, že v Koryčanech panskou sýpku vyrabovali a na hradské cestě velehradského opata vyčíhali, když se s doprovodem vracel z Brna a zlaté prsteny, kříže s drahokamy a jiné klenoty mu pobrali.

Tehdy pán vyhlásil, že dá tomu, kdo by ty zbojníky vypátral a pomohl při jejich dopadení, bohatou odměnu. V Osvětimanech žil tehdy svobodný mládenec Jindřich. Byl to pohledný a šikovný chlapec, nejedno děvče by se za ním ohlédlo, jen jednu vadu měl - byl chudý jak kostelní myš. V seně sice láska voní, ale kvete jen v pěťových duchochách, a tak ten mládenec přemýšlel, jak se dostat k nějakému majetku. Když se dozvěděl o odměně za dopadení zbojníků, hned si spočítal, že by to byla nejjednodušší cesta, jak získat bohatství i slávu. Vyprávělo se, že se zbojníci čas od času scházejí do Osvětiman, Vřesovic nebo Skalky do hospody se poveselit. Vždycky ale až po půlnoci, když vesnice spala. Hospodským dobře platili nejen za jídlo a za pití, ale i za mlčenlivost. Tak ten chlapec začal po nocích sledovat osvětimanskou hospodu. Čekal týden, druhý, už se vzdával naděje, až se přece jen dočkal. Byla tmavá noc, hospoda tichá, když se najednou objevila skupina nějakých postav, a ta první na dveře třikrát zatuká. Dveře se otevrou a hospodský vpustil noční hosty dovnitř. Chlapci bylo jasné, že jsou to zbojníci. Čekal až do svítání, a když zbojníci opustili hospodu a vydali se do hor, pustil se za nimi. Tak ho přivedli až ke skále pod Bradlem, v níž by nikdo úkryt nehledal. Dva však odvalili kámen a odkryli tak vchod do jeskyně, ve které všichni po chvíli zmizeli. Jindřich věděl vše, co potřeboval. Vydal se rovnou na Buchlov a tam pověděl, co vypátral. Pán hned vypravil pod Bradlo oddíly ozbrojenců a ty loupežníky zajali. Jejich vůdce sám se na místě dýkou probodl, aby nepadl ozbrojencům do rukou. Ostatní byli v poutech dopraveni na Buchlov, a tam tázáni právem útrpným, aby prozradili, kam ukryli lup, protože v jejich jeskyni žádné bohatství nebylo. Ale oni nepromluvili a zemřeli pod katovým mečem. A Jindřich? Tomu byla vyplacena slíbená odměna a pán jej navíc udělal hajným. On však toužil najít zbojnický poklad. Byl tou myšlenkou načisto posedlý.

Od rána do noci jen po horách chodil, kdejakou skálu prolézal, do jeskyní se spouštěl, na různých místech kopal, ale všechno nadarmo. Jednoho dne zaslechl od kohosi, že poklad má být zakopaný u Kozla, skály nedaleko Cimburka.

Vydal se tam, ale domů se již nevrátil. Po několika dnech ho našli dřevaři zastřeleného vlastní puškou. Jedni mínili, že rána vyšla nešťastnou náhodou, jiní soudili, že se z toho marného hledání dozajista pomát. To místo, kde byl nešťastník nalezen, označili lidé křížkem a dodnes se tam U křížku říká.

O Kozlu

Nedaleko Cimburku nalézá se v lese několik balvanů pískovcových z nichž největší, 30 m vysoký, nahoře mající větší objem než dole, jmenuje se Kozel. Vypravuje se o něm:

Když sv. Cyril a Metoděj stavili na hoře sv. Klimenta kostel, vyrojili se čerti z pekla, aby to svaté dílo překazili. Každý nesl s sebou veliký balvan. Když se již přibližovali k hoře, sv. Metoděj je zažehnal. Právě v té chvíli upustili čerti každý balvan na místo, nad nímž letěli. Kameny jsou v lese koryčanském dodnes. Největší má podobu kozla, proto se nazývá Kozel. Nesl prý jej sám kníže pekel Lucifer a jsou na něm dosud znát rýhy od řetězu, jimiž byl balvan připoután.

O Kazatelně

Jdeme-li od Kozla ke zříceninám svatoklimentským, přijdeme brzy k balvanu, vroubenému asi metrovou obrubou, za níž může člověk pohodlně stát. Na plošinu vedou schůdky. Vše je vytesáno z jediného kusu a nápadně podobno kazatelně.

Lid nazývá tento balvan Kazatelnou a praví, že sv. Cyril a Metoděj kázávali odtud zástupům moravského lidu víru křesťanskou. Nedaleko odtud je řada homolovitých pahorků, jež se nazývají Hroby. Tu prý je pohřebiště kněží z dob sv. Metoděje.

O hoře sv. Klimenta

Když moravský markrabě Jan honil v okolí Cimburka, pronásledoval laňku. Psi se za ní hnali, i prchla na pahorek, kde zmizela. Družina Janova v údivu viděla příkopy a valy, až se zastavila u polozbořeného kostelíka, v němž na stupních chatrného oltáře seděl stařec, držící v náručí udýchanou laňku. Stařec se tázal markraběte, proč pronásleduje věrné jeho zvíře. Když Jan zvěděl, že stojí na místě, kde působili křesťanští věrozvěstové a jejich žáci, daroval v roce 1358 celou horu klášteři augustiniánů, kteří v této krajině pak dlouho působili. Zdálo se, že tu bude věčný klid. Ale v roce 1421 sem přitáhli od Kyjova táborité, vtrhli do tvrze, kostelíka i kláštera. Klášter vydrancovali a zapálili. Od té doby zarůstá svatoklimentská hora mechem. Jen občas sem putují lidé a turisté hledají osvěžení.

PRAVDA O VÍLÁCH, JAK VYPADÁ VÍLA:

Lesní víly, jsou křehké bytosti, žijící v borových lesích, ale i ve světlejších řídkých lesích. Nejsou malé a okřídlené, jak si mnozí myslí. Lesní víly napomáhají rostlinám a stromům, na loukách a v lesích, starají se o ně a žijí s nimi. Kromě lesních víl, jsou tu ještě víly luční, měsíční, jezerní, studánkové atd.

Všechny víly žijí ve skupinách, jako sestry. Nosí velmi lehoučké, světlé šaty, utkané např. z měsíčního svitu, mlhy, lučních květin a rosy. Mají také závoje. Tyto závoje jsou různě barevné, podle toho, jestli je víla luční, či lesní. Pokud je les vykácen, nebo louka zastavěná domy, víly okamžitě umírají. Květinkové víly jsou krásné, křehké a jemné. Vlasy mají zdobené různými větvičkami a květinkami, bobulemi i listy. Umí krásně tančit.

